

der være Grund for dette Thing til at sige: Dette Medlem har misbrugt sin Stilling her i Thinget, og Thinget bør derfor ikke give ham den Beskyttelse, som hans Stilling som Medlem af dette Thing ellers gav ham Krav paa. Men det synes mig ogsaa, at dette er det eneste Tilfælde, hvor det vilde være begrundet at henvise en Sag af denne Bestaffenhed, som i Almindelighed hører under Thingets Jurisdiktion, til Domstolene. Derimod synes det mig ikke, at det kunde spille nogen Rolle, om de Udtalelser, der ere faldne i Thinget, i og for sig ere af den Bestaffenhed, at de have Thingets Bifald eller ikke, om en Udtalelse er Udtryk for Thingets almindelige Anskuelse, om den kan siges at være udtalt paa Thingets Vegne, eller om det Modsatte er Tilfældet, at Udtalelsen er falden tværtimod Thingets Mening; det tror jeg, ikke bør spille nogen Rolle, naar det andet almindelige Hensyn er fuldstgjort, at vedkommende Rigsdaagsmand har talt i Kraft af sit Mandat. Denne Betragtning, at Bestaffenheden af slige Udtalelser, som Thinget ikke er tilfjnds hverken at billige eller misbillige, eller som Thinget maaske endog i sin Hæderhed misbilliger, ikke burde være det Afgjørende, har jeg tidligere tilladt mig at fremsette som Ordfører for Forretningsudvalget i en Sag, den sidste af denne Bestaffenhed, som forelaa for Thinget, og jeg tror, at det har vundet Thingets Billigelse. Men naar dette er Tilfældet, tror jeg saa meget mere, at, naar det paagjældende Medlem har udtalt en Opfattelse, som er Thingets almindelige Opfattelse, det saa godt som ikke vil kunne tænkes, at dette Thing skulde underkjennde sin egen Dom for at søge en anden, og et saadant Tilfælde, mener jeg, foreligger her.

Det bliver nødvendigt for at behjse dette ganske kortelig at minde Thinget om den Sags Bestaffenhed, vi her have for. Det vil erindres, at det store Folkemøde i Skanderborg af jydsk Bønder besluttede at indgaa til Kongen med en Udtalelse paa de jydsk Bønders Vegne. Det vedtoges, at denne Henvendelse skulde foregaa under Kongens Besøg i selve den Provinds, som ønskede at udtale sig for Kongen, nemlig under Kongens Besøg paa Landmandsforsamlingen i Aalborg. Denne ikke usædvanlige, høit hæderlige og loyale Beslutning, som dertil maa siges at være ikke lidet betimelig, navnlig naar Hensyn tages til de Forvanskninger af den offentlige Mening, der fra anden Side vare fremkomne, og som paa mange Maader have søgt at hindre Folkets virkelige Anskuelse fra at naae til Hans Majestæt Kongen, vakte den største Forbittrelse hos det andet Parti, og navnlig

kom denne Forbittrelse, dette Raseri til Udbrud i det Blad, hvormed vi her have at gjøre. Dette Blad søgte ved en Række af Artikler at hidse Stemningen mod Bøndernes Deputation, i Udtryk, som søge deres Mage. Denne Deputations Henvendelse til Kongen skildres i det paagjældende Blad som en „utilbørlig“ og „meningsløs“ Handling, „medmindre man vil forudsætte ligefrem grundlovstridige Hensigter“, og det tilføies, at „en saadan Forudsætning er desværre ikke uhjemlet“, det fremstilles, som om Deputationens Henvendelse til Kongen var et Forsøg paa, en Plan om „at insultere Hans Majestæt“. „S og for sig“, hedder det, „er det nemlig en Insult mod Majestæten, at nye Bybude fra det samme hæderlige Firma ville kræve et Svar“, og ikke alene var det en Insult mod Kongen, men det var ogsaa „uforsømmet mod Landmandsforsamlingen“, „en Krænkelte af den Ærbødighed, der skyldtes Kongens hellige og ukrænkelige Person“, og Artiklen endte med en meget forstaaelig Opfordring til de „mange loyale og forfatningsstro Mænd“, der vare tilstede i Aalborg, om at „forhindre Udsejlsler“, og sluttede med Haabet om, at det i alt Fald vilde være muligt at forhindre og forpurre, at Demonstrationen skulde udarte „til et ligefremt Bøbeloptrin“. Dette Forsøg paa at ophidse Stemningen i Landmandsforsamlingen imod Bøndedeputationen mislykkedes desværre ikke helt; at det ikke kom til flere standaløse Optrin i Aalborg, end det i Virkeligheden gjorde, har sikkert nærmest, om ikke udelukkende, haat sin Grund i, at Bønderne mødte ved denne Leilighed saa mandstærke og i et saa imponerende Antal, at enhver Tanke om at forhindre eller forpurre den tilsigtede Henvendelse til Kongen dermed var slaaet ned. Smidlertid, i et enkelt Tilfælde holdt dette ikke Stik. Det hændtes, at et Medlem af det andet Thing, et Dieblif, hvor han var affkaaren fra sine Benner og befandt sig inde paa Udstillingspladsen, blev omringet af en Bøbelhværm, der maltrakterede og forhaanede ham paa forskjellig Maade, og det var kun med Nød og næppe, at han undslap Mængdens ilbesindede Oversfald. Hvorledes det paagjældende Blad opfattede denne Ting, og hvorledes netop denne Sag var et rimeligt Udtryk for Bladets foregaaende Virksomhed, fremgaar af den Beretning, som Bladet samme Dag, den 28de Juni, optog. I denne hedder det nemlig, at den indignerede Mængde — det er den Bøbelhværm, som oversfaldt Landsthingsmand Dam — vilde have revset ham, men at han frelstes af Politiet og maatte flygte fra Udstillingspladsen. Dette tror jeg, er tilstrækkeligt til at godtgjøre dette Blads